

بندی که
اتوماتیک وار
فعال شد

قلعه نویی
قبول شد و می ماند

نمره 19 در جام 18

قطر چگونه توانست دوباره قهرمان آسیا شود؟ «مرورگر» شادی!

حامد جیرودی
روزنامه نگار

اگر در مرورگر گوگل نام تیم ملی قطر را سرچ کنید، به نورافشانی های جالبی برمی خورید که نشان از قهرمانی این تیم دارد. فشفشه هایی که می شد برای قهرمانی تیم ملی ایران در آسیا زده شود اما شاگردان امیر قلعه نویی از پس آن بر نیامدند تا وقتی سوت پایان بازی ایران و قطر به نشانه پیروزی میزبان به صدا درآمد، حدس بسیاری این باشد که عنابی ها برای دومین بار پیای کاپ قهرمانی جام ملت های آسیا را بالای سر می برند. اتفاقی که در نهایت رخ داد و شاگردان مارکز لویز با برتری مقابل اردن، توانستند دومین قهرمانی پیای خود در قاره زیبای «لوسیل» که سال گذشته شاهد قهرمانی یاران لیونل مسی در جام جهانی ۲۰۲۲ بود، این بار پذیرای شادی یاران حسن الهیدوس باشند. اما قطری ها در حالی قهرمانی شان در جام ملت های ۲۰۱۹ را تکرار کردند که کمتر کسی فکر می کرد که آنها این بار در خانه جشن قهرمانی بگیرند ولی این کشور در طول سال های اخیر، مسیری را طی کرده که موفقیت در میادین مختلف فوتبال، کمترین یاداش آن بوده است. آنها که با فیلیکس سانچس مسیری طولانی را از سال ۲۰۰۶ آغاز کرده بودند، با او به قهرمانی جام ملت های ۲۰۱۹ رسیدند تا نمره شیرین برنامه ریزی درست و کار روی فوتبال پایه را با این مربی اسپانیایی ببینند. شیوخ قطری که در این سال ها، پروژه بزرگ میزبانی جام جهانی را پیگیری می کردند، پس از اینکه به بهترین نحو ممکن از پس این کار برآمدند، پس از جام جهانی دست به تغییر نیمیکت خود زدند و هدایت عنابی ها را به دست کارلوس کی روش سپردند اما وقتی دیدند با این مربی پرتغالی راه به جایی نمی برند، خیلی سریع و در آستانه جام ملت ها با او قطع همکاری کردند و یک مربی اسپانیایی دیگر را آوردند تا خاطره خوش کار با سانچس را برای آنها تکرار کند.

«تینتین» با اینکه مربی نام آشنایی نبود اما یک ویژگی بزرگ داشت و آن حضور پنج ساله اش در فوتبال قطر بود. او که از سال ۲۰۱۸ تا قبل از دسامبر ۲۰۲۳ هدایت الوکره را برعهده داشت، توانست شوک مثبتی به عنابی ها پس از ناکامی با کی روش وارد کند و در نهایت این تیم را به دومین قهرمانی اش در آسیا برساند. این تغییر به موقع را می توان رمز بزرگ پیروزی قطر در جام ملت ها دانست. کشوری که حالا به غیر از ساختارهای ویژه ای که در ورزش با ساخت استادیوم های مدرن و زیبا برای خود به وجود آورده، از لحاظ فنی هم شرایط بسیار خوبی را برای خود ایجاد کرده است. نسلی که سانچس با پرورش بازیکنانی مانند اکرم عقیف ساخت، به خوبی توانست با مارکز به راه خود ادامه دهد و موفقیت بزرگ دیگری را برای این کشور حاصل کند. این پروسه ای است که بی تردید فوتبال ایران هم باید آن را دنبال کند. ساختار سازی، برنامه ریزی درست، انتخاب صحیح مربی و رسیدگی به فوتبال پایه که در سال های قبل تاکنون به درستی پیگیری نشده و باعث شد حسرت قهرمان شدن در آسیا ۴۸ ساله شود!

امیر اسدی
روزنامه نگار

فاصله میان پأس و خوشبختی به اندازه یک تار موبود. اگر نتیجه تغییرات مثبت بود، به به و چه چه از امیر قلعه نویی آغاز وورد زبان ها می شد. حالا که تیم ملی مقابل قطر شکست خورده، منتقدان شمشیر را از رو بسته و در جواب رسانه ها، این سرمربی ۶۰ ساله را آماج حملات خود قرار داده اند. در اینکه تیم ملی در برخی از مسابقات مشکل فنی هم داشت، هیچ شکی وجود ندارد. حتی در بهترین تیم های جهان هم گاهی اوقات چنین مشکلاتی به وجود می آید و تغییرات همیشه شکل مثبتی به خود نمی گیرد. گروهی به تعویض های امیر در بازی مقابل قطر ایراد می گیرند و بخشی دیگر به بحث های غیر فنی رو می آورند و زمین و زمان را به هم می دوزند تا بگویند اگر دست ایران از جام کوتاه مانده، تنها دلیلش حضور امیر قلعه نویی است؛ موضوعی که کمی به دور از انصاف است. در یک تورنمنت مانند جام ملت های آسیا، هیچ تیمی را نمی توان پیدا کرد که در تمام مسابقات خود بی نوسان راهی زمین شده و بهترین نتیجه را هم کسب کرده باشد. قطر که عنوان قهرمانی را به دست آورد، مقابل چین که جزو ضعیف ترین تیم های جام بود، با یک گل به برتری رسید. با کره جنوبی برابر مالزی به تساوی رسید اما در دور حذفی، استرالیا و عربستان را از پیش رو برداشت. ایراد به عملکرد نوسانی تیم ملی از همان ایراد های عجیبی است که

متأسفانه نمونه اش را در روزهای اخیر بارها دیده و خوانده ایم. در یک تورنمنت، باید با روش های مختلف و استفاده از بازیکنان متفاوت وارد زمین شد تا با اصلی روی دوش چند مهره کلیدی نیفتد. استراحت به ستاره ها یکی از عواملی است که می تواند ارتباط مستقیمی با نتایج داشته باشد. در تیم ملی نیز چنین اتفاقی را بخصوص برابر هنگ کنگ دیدیم. جایی که منتقدان می گویند ایران دور از انتظار ظاهر شد اما کسی نکفت تیم ملی با استفاده از چه بازیکنانی وارد زمین شد و البته جالب تر اینکه در کسب نتیجه هم موفق بود. اینها همان نقدهایی است که به امیر وارد شده و البته خیلی هم کارشناسی نیست. در برخی برنامه های تلویزیونی و اینترنتی نیز شاهد این بودیم که تیم ملی خیلی زیر پستی و پنهانی با حمله هایی مواجه شد که ناخواسته روی بازیکنان حاضر در اردو تأثیر گذاشت. این کارشناسی ها به جای اینکه فشار را از روی دوش کادرفنی و بازیکنان بردارد، آنها را تحت تأثیر قرار داد و نتیجه اش عدم صعود به فینال جام ملت ها بود. البته قصدی برای توجیه شکست مقابل قطر وجود ندارد اما واژه حمایت از بازیکنان را بخصوص در چند برنامه خاص ندیدیم و همین مسأله مشکلاتی را در داخل و خارج از زمین به وجود آورد که البته گفتن آن دیگر دردی را دوا نمی کند. شاید اگر قبل از آغاز مسابقات، قرعه تیم ملی مشخص بود و همه می دانستند قرار است در دور یک چهارم نهایی با ژاپن بازی کنیم،

خیلی ها انتظار صعود به نیمه نهایی را نداشتند. پیش بینی ها احتمالاً این بود که مقابل ژاپن شکست می خوریم و ادامه مسابقات را از تلویزیون تماشا خواهیم کرد. ایران اما با تمام کاستی ها و با کادرفنی ای که مورد حمله قرار گرفته، زاهی نیمه نهایی شد و تا یک قدمی جام پیش رفت. عملکرد کلی نیم راضی کننده بود و ایران در این مسابقات نمره قبولی گرفت. بنابراین پیش بینی اینکه امیر قلعه نویی به فعالیتش در تیم ملی ادامه بدهد، اصلاً غیر منطقی نیست. دو سه ماه قبل در یکی از شماره های ایران ورزشی نوشتیم که قرارداد قلعه نویی با صعود به نیمه نهایی خود به خود تمدید می شود. حالا هم امیر خود کار و اتوماتیک وار تا پایان جام جهانی ۲۰۲۶ سرمربی تیم ملی ایران است، البته اگر اتفاق خاصی رخ ندهد. این دستمزد موفقیت و نمره قبولی در کلیت مسابقات است. امیر کم منتقد ندارد اما هم در مقطع نخست حضور روی نیمکت ایران و هم در این ۱۱ ماه اخیر نشان داده که کارش را بلد است و می داند چطور از ستاره ها بهترین بازی را بگیرد و البته در کنارش آنها را مدیریت کند. با قلعه نویی - فارغ از نتیجه بازی با قطر - تا ۲۰۲۶ ادامه می دهیم و این کوچک ترین اتفاقی است که برای این مربی رخ می دهد. حالا او زمان بیشتری در اختیار دارد تا تیمی بسازد مشکلی از بازیکنان جوان و باتجربه. تیمی که اگر امکانات داشته باشد، هدفش با قلعه نویی احتمالاً موفقیت در جام جهانی بعدی خواهد بود.

حامد حسینی
خبرنگار

در فوتبال روز دنیا مدتهاست که نقش ستاره ها کم رنگ شده و برنامه های تیمی و تاکتیک های پیچیده فرصت را از ستاره ها برای درخشش گرفته. در حقیقت در فوتبال مدرن امروز محوریت با تیم و تفکرات فنی است و در این چهارچوب هر ستاره ای حل می شود. انگاره های تاکتیکی پیچیده همچون قفل بر پای ستاره ها زنجیر زده. در فوتبال امروز ستاره ها زمانی می درخشند و مفید فایده قرار می گیرند که در چهارچوب تیمی کار کنند. با این وجود این قانون مثال نقض هم دارد. شاهد این مثال لئو مسی و کریس رونالدو هستیم. دو ابر ستاره فرارزمینی که تمامی معادلات تاکتیکی و فنی فوتبال را در دو دهه اخیر برهم زده اند و ثابت کرده اند که تاکتیک در برابر یک ستاره واقعی هیچ است. در حقیقت کریس و مسی تمامی انگاره های فنی فوتبال را با در هوا نشان دادند و اثبات کردند که در این فوتبال باز هم ستاره ها می توانند حرف اول و آخر را بزنند و هیچ تاکتیک و فلسفه ای نمی تواند آنها را به بند بکشد. این انگاره در جام ملت های آسیا به گونه ای دیگر اثبات شد. در جام هجدهم که با وجود همه عقب ماندگی های فوتبال قاره کهن نسبت به اروپا، برشی هر چند کم رنگ از فوتبال روز دنیا بود. برجسته شدن شکاف عمیق میان مدعیان بزرگ و سنتی با تیم های کوچک شاید مهم ترین دستاورد جام ملت های آسیا بود که ثابت کرد فوتبال قاره کهن منبعث از فوتبال روز دنیا شده و به مدد لژیونرهای پر شمارش این فاصله را کم و کمتر کرده.

مردی که به جام، هاشور عنابی زد اکرم عقیف، اکبر ستاره!

جذاب ترین نکته اما تأثیر ستاره ها در ترکیب تیم ها و در سرنوشت نهایی جام بود. آنجا که سرنوشت غایی و قهرمان جام را یک ستاره به تنهایی رقم زد. اکرم عقیف به راستی مهم ترین بازیکن جام بود که قطر را روی شانه هایش به جام رساند. تیمی که با توجه به اتفاقات پیش از جام احتمال قهرمانی اش ناچیز و کم به نظر می رسید اما اکرم عقیف از هیچ همه چیز ساخت و قطر را به جام رساند. تینتین مارکز لویز سرمربی اسپانیایی قطر که دو ماه مانده به جام روی نیمکت عنابی ها نشست، به فراست دریافت که در مدت زمان کوتاه نمی تواند تیمش را زیرورو کرده و فلسفه قطر را تغییر دهد. او تنها کاری که کرد، اعتماد به ستاره ها و آزاد کردن آنها بود. آنچه که از اکرم عقیف ابر ستاره های ساخت که یک تنه سرنوشت جام را تغییر داد. با پلن لویز غل و زنجیر از ساق های عقیف باز شد تا او آزادانه در زمین طنازی کند و رقبا را به بند بکشد. شاید برخی ها تنها درخشش عقیف در بازی نیمه نهایی برابر ایران و فینال برابر اردن را دیده باشند اما اکرم عقیف از همان روز نخست و بازی افتتاحیه در برابر لبنان تأثیر خود را نشان داد و قطر را به دندان گرفت و جلو برد، آنقدر جلو تا سرانجام به جام رساند؛ مردی که یک تنه به جام، هاشور عنابی زد.